

آیسان سعیدی
روزنامه‌نگار ورزشی

تراکتور آهنگین

همان روزی که تراکتور خسته از بازی با تمام نام‌های داخلی و خارجی به سراغ قربان بردیف رفت، مشخص شد که استراتژی و برنامه این تیم در فصل جاری چه خواهد بود. تیمی که یک دهه را با سیاست غلط پای تاریخ مصرف گذشته‌هایی چون جان توشاک و زونیمیر سولدو و حتی فیروز کریمی به طالت سپری کرد و جز ناکامی حاصلی نداشت، برای فصل جاری خرق عادت کرد و سراغ مردی رفت که در مارکت فوتبال ایران هیچ وقت تا به امروز نامش نیز مطرح نشده بود.

قربان بردیف مربی روس تبار که در فوتبال روسیه برای خود یک برند محسوب می‌شود و یکی از درخشان‌ترین دوران روبین کازان را رقم زده، انتخابی بود که بیشتر تصادفی به نظر می‌رسد. فارغ از اینکه فوتبال روسیه و مکتب آنها در فوتبال ایران هرگز خریداری نداشته، بعید به نظر می‌رسد که در مجموعه تراکتور که همه چیز قائم به شخص است و البته تصمیمات هیجانی و بدون منطق نفر اول در آن نصاب‌الین محسوب می‌شود، استخدام بردیف با برنامه و تفکر و مطالعه صورت گرفته باشد.

هر چه باشد و بردیف با هر شکلی که مربی تراکتور شده، انتخاب او یک اتفاق مثبت برای تیمی است که در یک دهه اخیر تا توانست اسکناس‌های بی‌زبان را حیف و میل کرد و پای یک مشت بی‌خاصیت تاریخ مصرف گذشته ریخت و البته نصیبی به جز ناکامی نبرد. بردیف واری مسائلی فنی از یک سرزمین سبز شمالی به تبریز آمده، جایی که حداقل از منظر آب و هوا با تبریز مشابه فراوانی دارد. خاستگاه او فوتبال روسیه است؛ مکتبی که آلمان‌های آن فوتبال آهنگین و دینا میکی و سختکوشی محسوب می‌شود. بردیف آرام آرام این سبک را در تیمش نهادینه می‌کند؛ آنچه رگه‌های پررنگی از آن را در برابر پرسپولیس دیدیم. هنوز ۷ هفته از لیگ سپری شده و برای قضاوت خیلی زود است اما به نظر می‌رسد که تراکتور پس از یک دهه سرانجام گمشده خود را یافته. بردیف می‌تواند از تراکتور تیم قابل احترامی بسازد که با وجود تپه بودن از ستاره‌های بزرگ و دانه درشت در لیگ مدعی باشد. بردیف با تیمی که ساخته، این چشم‌انداز را ترسیم کرده؛ تیمی مدعی و قابل احترام.

در مسیر پرتغالی‌های خوش‌یمن تبریز

سام ستارزاده
روزنامه‌نگار ورزشی

همان طور که الماس پرتغالی را ارزشمندترین الماس جهان می‌دانند، مهندس پرتغالی تراکتور را نیز می‌توان با ارزش‌ترین الماس فوتبال ایران دانست؛ الماسی که اگر در لیگ بیست‌ودوم نمی‌درخشید، قربان بردیف شاید بسیاری از امتیازاتی که بواسطه آن تراکتور را به کورس قهرمانی مسابقات

رسانده، در جیب خود نداشت. ریکاردو آلوز، بهترین سوغاتی‌ای بود که سرمربی ترکمن تراکتور با خود می‌توانست از قزاقستان به فوتبال ایران بیاورد؛ کاپیتان غیرت قزاقستان که پیش از بستن جمدان‌هایش به مقصد تبریز، در ۱۵ بازی لیگ این کشور ۷ پاس گل ثبت کرده بود. نکته‌ای که آلوز را روی کاغذ گزینه مناسب لیگ برتر نشان می‌داد، این بود که بیشتر پاس گل‌های آلوز روی ضربه ایستگاهی حاصل شده‌اند.

گل پیروزی بخش تراکتور در ورزشگاه آزادی روی تیزهوشی ریکاردو آلوز پایه‌گذاری شد. هافبک میانی تی‌تی‌ها در حالی که میزبان قرمزپوش توپ را در میانه میدان در اختیار داشت، با قطع بی‌نقص پاس یورگن لوکادیا، ۴ مدافع پرسپولیس را از جریان بازی محو کرد تا محمد عباس‌زاده بتواند در موقعیت تک‌به‌تک با علیرضا بیرانوند قرار بگیرد. اگر عباس‌زاده به قدری فرصت طلب بود که می‌توانست توپ اول را به قفس توری بیرانوند برساند،

پنجمین پاس گل فصل آلوز در لیگ برتر، در هفتمین بازی وی به نامش ثبت می‌شد؛ در حالی که بدون همین پاس گل نیز، الماس پرتغالی همچنان بدون رقیب در صدر جدول پاسورهای لیگ قرار دارد. ریکاردو آلوز بی‌شک پدیده هفته‌های ابتدایی لیگ بیست‌ودوم بوده؛ یکی از باکیفیت‌ترین خارجی‌هایی که در فصل جاری وارد فوتبال ایران شد تا خاطرات خوش پرتغالی‌هایی همچون فلاویو لویز و رودریگو توزی را برای پرسورهای تبریزی

زنده کند. آخرین هافبکی که به یاد داریم از همان ابتدای ورودش به لیگ برتر با ایستگاهی‌زنی، تکنیک و خلاقیت منحصر به فردش فوتبالمان را تحت تأثیر قرار داده، آیندا پاتوسی در لیگ هجدهم بوده. ریکاردو آلوز در تراکتور برخلاف پاتوسی مهاجم تمام‌عیاری همچون یک کاوه رضایی آماده را تاکنون جلوی خود ندیده؛ اما خشایش را برای جابه‌جا کردن رکورد پاس گل‌های تاریخ لیگ بر کرده است.

هومن جعفری
روزنامه‌نگار ورزشی

بردن به وقت تردید

در روزی که مشخص بود پرسپولیس، سایه‌ای از خودش هم نیست و مسائل حاشیه‌ای به بازی چربش دارد، این تراکتورسازی بود که برنده جدال بزرگ روز شد. پیش از این از قربان بردیف تعریف کرده بودیم که مربی خوبی است و اگر بخت یارش باشد و فرصتش دهند، می‌تواند کاری انجام دهد که تیمش را از تنگنای سال‌های اخیر نجات دهد. با این همه، به نظر می‌رسد در رقم خوردن این برد شیرین تراکتور باید درصدی هم سهم داد به ناآمادگی فکری پرسپولیس و نفراتش که مشخصاً با آسودگی خیال و با آرامش روانی مناسب وارد میدان نشده بودند. پرسپولیس در روز بازوبندهای سیاه، بخت سیاهی هم داشت. ذهنیت بازیکن بیش از آنکه درگیر بازی باشد، درگیر دعوای بیرون از بازی بود و این سرآغاز شکست است.

یحیی و شاگردانش یک بازی را باختند که مهم هم بود اما شرایط آنها قابل درک است. خاصه برای هواداران وفادار این تیم ریشه‌دار. صحبت‌های یحیی و بازیکنان تیم بعد از شکست، نشان داد چقدر زیر فشارند و چقدر کار دشواری داشتند. حتی از دست دادن پناستی هم برای این تیم مصیبتی شد.

این بازی هم تمام شد. پرسپولیس باز هم فرصت بازی کردن و بردن به دست می‌آورد. آنها در میدان بزرگتری بازی را نباختند و این مایه مسرت است.

وقفه‌های متوالی
تنها بهانه یحیی!سعید زاهدیان
روزنامه‌نگار ورزشی

برخلاف آنچه جواد خیابانی در گزارش بازی گفت، تراکتور برنامه دفاع-ضدحمله را در برنامه نداشت؛ تراکتور از همان دقیقه یک حمله می‌کرد تا گل بزند. تعداد موقعیت‌های تراکتور و ضربات در چهارچوب آنها بوی خوبی نشان می‌داد که شاگردان بردیف اصلاً و ابداً دنبال دفاع و خراب کردن بازی پرسپولیس نبودند ولی نیمه اول نه تراکتور توانست ریتم بازی را در اختیار بگیرد و نه پرسپولیس میزبان. درباره تراکتور و بردیف سایر بچه‌های تحریریه نوشته‌اند اما در این صفحه نگاه زیادی به پرسپولیس نشده است. پرسپولیس در تهران به تراکتور باخت؛ اولین بازی جدی و بزرگ را یحیی به رقیب داد. اما چرا پرسپولیس با این کیفیت صدرنشین است؟ تیمی که مقابل تراکتور دیدیم، در خوشبینانه‌ترین حالت می‌تواند یک تیم میانه‌جدولی باشد اما با خوش اقبال و نتایج ضعیف استقلال و سپاهان در هفته‌های قبل و از دست دادن امتیازات کلیدی، پرسپولیس همچنان با تفاضل گل صدرنشین است. پرسپولیس تا پیش از بازی تراکتور، بازی‌های ۶ امتیاز بزرگ نداشت و با بردهای حداقلی امروز صدرنشین است اما با این کیفیت آنها در بازی بعدی مقابل سپاهان در اصفهان به بحران جدیدی خواهند خورد. پرسپولیس پس از تغییرات گسترده ابتدای فصل و فروش نیمی از نفرات ثابت

و بستن تیمی کهکشانی هنوز به نصف هماهنگی فصل قبل نرسیده؛ یحیی این تغییرات را اعمال کرد تا بهتر از فصل قبل نتیجه بگیرد اما تا اینجا هیچ نمایش جذاب و باشکوهی نداشته و با این کیفیت گرفتن سهمیه هم شاید ممکن نباشد. از یحیی و این تیم قهرمانی با اقتدار انتظار می‌رود و این بازی‌های ناهماهنگ و بی‌برنامه هیچ توجیهی ندارد. تنها در یک حالت می‌شود روی نمایش بد این هفته پرسپولیس چشم بست که این باخت را به تعطیلی لیگ و غیبت تعدادی از ستاره‌ها و وقفه در لیگ نسبت بدهیم. اگر پرسپولیس مقابل سپاهان هم امتیاز از دست بدهد، دربی و بازی با گل گهر می‌تواند آنها را از صدر دور کند و یکی از رقبایی که نام بردیم، در انتهای نیم‌فصل صدر جدول را در اختیار بگیرد. پرسپولیس ناهماهنگ به این نکته هم توجه کند که با وقفه بعدی به دلیل شروع جام جهانی و موکول شدن دربی به تاریخی نامعلوم، ممکن است در شروع بازی‌ها پس از قطر ۲۰۲۰ بازم بحران ناهماهنگی بقیه تیم گل محمدی را بگیرد.

اولین ایست یحیی مقابل ستوان شوروی

ایمان شیرازی
روزنامه‌نگار ورزشی

شاگردان یحیی در هفته هفتم رقابت‌های لیگ و پس از تعطیلات فیفادی در ورزشگاه آزادی به مصاف مشک‌پوشان تراکتور رفتند. بیرانوند که گفته می‌شد به دلیل مصدومیت به بازی نمی‌رسد در دقایق آخر فیکس ترکیب پرسپولیس‌ها شد و درون دروازه این تیم قرار گرفت. صدرنشین لیگ که تا هفته ششم طعم تلخ باخت را

نچسبیده بود و همراه با تیم‌های گل‌گهر، مس رفسنجان، فولاد و ذوب‌آهن از تیم‌های بدون شکست لیگ به شمار می‌رفتند در یک بازی حساب شده مغلوب شاگردان بردیف، ستوان یکم شوروی سابق شدند. مردی که در دوران جوانی در ارتش شوروی با درجه ستوانی خدمت کرده و روحیات خشک و سرنترسش یادگار همان دوران است. در مجموع ۹۰ دقیقه بازی مثل شروع با تأخیرش بی‌رنگ و تاریک بود، پرسپولیس‌ها حتی پناستی باآورده‌ای که خودشان هم باورشان نمی‌شد بنیادی‌فر

چنین برخوردی را پناستی بگیرد، گل نکردند و ترابی نتوانست پناستی را برای گرفتن نفیس امتیاز به ثمر برساند. حالا یحیی نفس استقلالی‌ها را پشت سر خود احساس می‌کند و می‌داند که لغزش در بازی‌های حساس و مهم پیش رو می‌تواند به معنای از دست رفتن صدرنشین تیم تمام شود. قرمزها شاید به خاطر تعطیلات فیفا دی و شاید هم به دلیل طوفان سرخ همیشگی نبودند و در نهایت فعلاً با تفاضل بهتر صدرنشین لیگ باقی ماندند.

عکس: تعظیم احمدی / ایران ورزشی

